

A próféta mai üzenete

„... haszontalanban bíznak és hazugságot beszélnek... Pókhálójukból nem lesz ruha, és csinálmányuk nem felvehető. Ezért van távol tőlük az igazság, várunk világosságra, és íme sötétség, és fényességre, s íme homályban járunk... Tapogatunk, mint akiknek szemük sincs... és olyanok vagyunk, mint a halottak. Elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be...” – így feddi Izráelt a próféta Ézsaiás könyvének A szabadító Isten késik, mert a nép bűnös című fejezetében.

A próféta képtelen leplezni küldetésadatát, miközben sodrából kijöven a Babilonba hurcolt Izráelt ostromozza. Lehet-e egyáltalán bűnös a nép? Nem kívánok konkurálni a prófétával, de szociológiai tényekkel is alátámasztható sivárságunkra és búskomor közönyünkre nincs jobb kifejezés. Hallgatunk, bár számos jel utal rá, hogy a XX. századi magyar társadalom hosszan tartó válságának egyik legmélyebb szakaszát éljük át. Csöndesebb és szerényebb hangon: *valami elromlott bennünk és körülöttünk.*

Létünkön mintha egy betegség szövdményei vennének erőt. Fáradtak vagyunk, ellenállásra alkalmatlanok. Mozdulataink görcsössé váltak. Maszkunk és mosolyunk arcunkra fagyott. Elfogyott a kifordítani való köpönyegünk. Damaszkuszi utunk zsákutcába torkolt.

Tudja mindenki – ügyet sem vet rá. A hazug látja: hamis tanúbizonyságra nincs már szükség, a dolgok megfelelő mederben folynak. A cinizmus kerüli a képmutatást: bármit áthárít vagy beismer.

Az amerikai elnök viszont azt üzeni (regimentünk fogytát figyelmen kívül hagyva): soha ekkora esélyünk nem volt a boldogságra.

De a nép remél. Az a remény élteti, hogy jön majd valaki, aki nem csapja be. Akinek (akiknek) gerince nem csupán betegbiztosítási tárgy, hanem fogalomként is felismerhető. Az eltűnőben lévő múlt, a sose volt jelen és a homályba vesző jövő mégis feldereng. Bár most még elméjét a szerzés leegyszerűsítő vágya tölti ki. Nem foglalkoztatja sem vallás, sem identitás. Az európai kultúreszményhez alig van köze. A kettészakadó társadalomban feleslegessé vált az erkölcs, a hit, a műveltség... A szociális háló résein minden lelki érték kihullott. Bár a távozó kormányfő azt állította: „keresztényen Magyarországot akartam”.

Hát így megy ez. Mindenki tudja. Szükséges-e róla beszélnünk? Vagy jobb a csend? Emberség, bátorság, méltóság, hit sosem rejtőzött el ennyire. Suttogás sincs. Nem dicőül meg a lázadó. A nemes nem emelkedik fel. Az önzetlen méltóságát is elveszti. Az erőfeszítés, lelkesedés és áldozatkészség mentális zavar.

Tényleg nincs alternatívánk? Muzsáj, hogy szívünket megtöltse a minden napok gondja? Nem gondolunk a mezők liliomaira?

De. Itt állunk ismét. Az élet minőségének változására felkészített szívünkkel, kitárulásra kész karokkal. És hisszük, hogy nem ők lesznek az uraink. Hogy nem ők határozzák meg értékeinket. Hogy fogalmainknak van jelentéstartalma. Hogy szabadság, rablás, árulás, hűség, gonoszság, szentség nem egyre megy. Hogy van értelme a hétköznapiaknak, a másokért adott életnek. Tudjuk, hogy van Istenünk, hazánk – itt és odaát. Hogy hosszabban, szebben, tartalmasabban élhetünk és nyugodtan halunk meg. Hogyan bátorít Ézsaiás?

„Ne sírj többé, Sion népe, amely Jeruzsálemben laksz! Bizonyosan megkegyelmez az Úr, ha hozzá kiáltasz! Mihelyt meghallja, válaszol neked... Saját füleddel hallod a mögötted hangzó szót: Ezen az úton járjatok, se jobbra, se balra ne térjetelek le!... Az Úr bekötözi népe sérülését, és meggyógyítja a rajta esett sebet.”

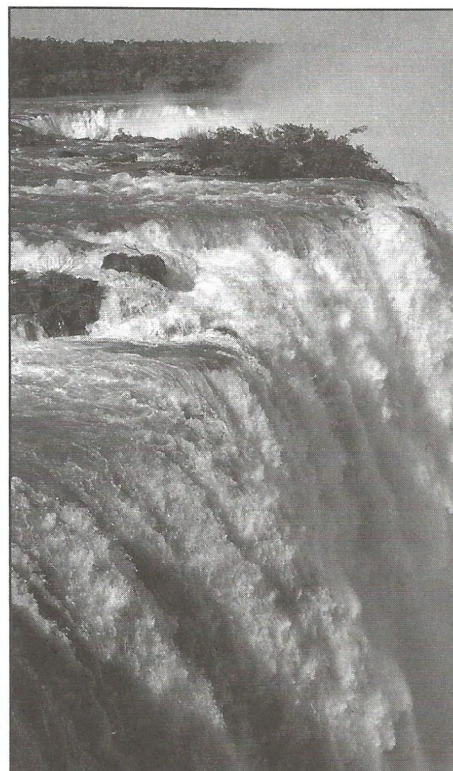
Ferenczi Andrea

Rejtőzködő

Kizökkent, megromolt
valami legbelül,
s épp az, mi leginkább te vagy.
Kipróbálsz számtalan
lehetséges utat
és lehetségtelent,
csak azt az egyet nem,
amit valóban érdemes.
Ilyenkor úgy teszel,
mint eltévedt utas,
ha leleplezi a mély belső zavart.
Épp így hazudsz biztos irányt.
Szemed
a fényt, a nappalt rettegi,
csak hallgatod
a szánsalmas rejtőzködést.

Élted
sorsod átka alól
ki menti meg?

Háló Gyula

Imaházavatató ünnepély Pesterzsébeten

Isten iránti hálával tudatjuk, hogy a pesterzsébeti gyülekezet öt évi kitartó munka után június 6-án felavatta új imaházát.

A nyári hőség ellenére megtelt a hajlék a szombat délután 3 órakor kezdődő istentiszteleten. A szomszéd gyülekezetek, a testvéregházak, az építkezésen résztvevő szakemberek és a helyi gyülekezet kellemes fáradságot érző tagjai örömmel ünnepeltek együtt. Az énekkar magasztaló éneke vezette be az alkalmat. A helyi gyülekezet lelkipásztorának imádsága után került sor az ünnepélyes szalagátvágásra, amelyet Dr. Almási Mihály egyházelnök a 24. zsoltár verseinek felidézése után végzett el.

A vendégek köszöntése és néhány bevezető szolgálat után hallgattuk meg az ünnepi igehirdetést, melyet elnöktestvérünk Jelenések 21:1-5, 22 alapján végzett.

Szolgálatában szólt arról, hogy az első keresztyéneknek nem voltak templomaik, mégis csodálatos közösségben éltek együtt. A keresztyénség államvallássá válása után hatalmas katedrálisok épültek. Ma szükség van alkalmas épületekre a közösség megélésére, de lelki szemeinkkel arra a városra tekintünk, ahol János apostol nem látott templomot.

Az igehirdetés után Laczkovszki János gyülekezetvezető presbiter olvasa fel az építkezés rövid történetét. Ezt követték a további szolgálatok és köszöntések. A kerületi egyházak képviselői meleg hangon szóltak a gyülekezethez. A szomszédos baptista gyülekezetek nevében Kovács Pál missziókerületi alelnök köszöntötte az ünnepelőket.

Beharka Pál testvér orgonajátéka avatta fel az új orgonát, ifj. Pátkai Imre testvér zongorán kísért a gyönyörűen éneklő énekkart.

Vasárnap délelőtt tovább folytattuk az ünneplést. Az imaórán buzgó, háláadó imádságok szálltak Istenünk felé.

Nemeshegyi Zoltán helyi lelkipásztor köszönti a vendégeket

Mészáros Kornél főtítkár testvér Máté 5: 38-48 alapján hirdette az igét.

Szívünkhöz szólt üzenete: Ha van egyetlen ember is, akit nem szeretsz, nem vagy Isten gyermeke. A gyülekezet lelkipásztora vezette az úrvacsorai közösséget, ahol alkalom nyílt arra, hogy megújult szeretettel forduljunk Isten és testvéreink felé.

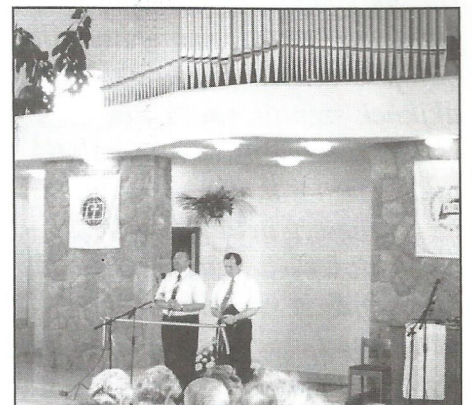
Vasárnap délután Pátkai Béla missziótitkár testvér prédikált János 7: 37-39 alapján.

Amint Jézus az ünnep utolsó napján szólt a sokasághoz, az ünnep utolsó alkalmán hozzánk is szól, hogy aki szomjúhozik, jöjjön és igyon, és Ő azt akarja, hogy mi is élő víz folyamaivá legyünk környezetünk, kerületünk számára. Többen bizonyágtételben elevenítették fel az építkezés részleteit, melyben Isten gondviselését tapasztaltuk meg, és csodákat éltünk át.

Sokan, akik nem vehettek részt ezen az ünnepélyen, telefonon, táviratban vagy levélben küldték el köszöntésüket. Közöttük dr. Viczián János nyugalmazott egyházelnök testvér is kifejezte jókívánságát, akinek elnöksége idején kezdődtek az építkezés előkészületei.

Az imaház átadásán jelen volt a Magyar Televízió is, és a július 5-i Örömhír című műsorban sugározza majd az ünnep néhány mozzanatát.

Nemeshegyi Zoltán

A szalag átvágása előtti pillanat

Beharka Pál testvér fölavatja az új orgonát

A fotókat Gere Zoltán készítette

Az ünneplő gyülekezet az új imaházban

